

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený Mgr. Bc. Petrem Dostálem, advokátem sídlem 738 01
Frýdek – Místek, Revoluční 1305

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2019 č. j. MSK 119609/2019, o
přestupcích

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 25. 7. 2019 č. j. OD/PŘ/1578/1579/1580/19/SIS, o přestupcích provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce výrokem I. uznán vinným tím, že jako provozovatel vozidla X dne 30. 11. 2018 v 13:06 hodin v obci Orlová na ulici Slezská u čp. 439 ve směru jízdy od Masarykovy třídy k ulici Těšínská, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, jelikož se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil o 15 km/h nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h, neboť nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 65 km/h. Výrokem II. byl žalobce uznán vinným tím, že jako provozovatel vozidla X dne 30. 11. 2018 ve 14:05 hodin v obci Orlová na ulici Slezská u čp. 439 ve směru jízdy od Masarykovy třídy k ulici Těšínská, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, jelikož se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil o 11 km/h nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h, neboť nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 61 km/h. Výrokem III. byl žalobce uznán vinným tím, že jako provozovatel vozidla X dne 2. 12. 2018 v 9:50 hodin v obci Orlová na ulici Slezská u čp. 439 ve směru jízdy od Masarykovy třídy k ulici Těšínská, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, jelikož se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil o 9 km/h nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h, neboť nejnižší prokazatelná rychlost jeho jízdy byla 59 km/h. Žalobci byla uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupků ve výši 1 000 Kč a současně bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.
3. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení ve věci předmětných přestupků a není za ně odpovědný. Namítal, že správní orgán I. stupně měl od něho všechny dostupné podklady k tomu, aby mohl zjistit skutečného pachatele přestupku. Namísto toho, aby takto učinil, pouze zaslal formální výzvu a nikterak nevynucoval provedení zcela zásadního důkazu výsledkem P. B. Poukázal na to, že dne 1. 11. 2019 uzavřel platně kupní smlouvu o prodeji předmětného silničního motorového vozidla s panem P. B. V souladu s touto kupní smlouvou jej označil za oprávněného držitele vozidla v době, kdy měly být předmětné přestupky spáchány. Předmětné vozidlo tak v době spáchání přestupků neměl ve smyslu ust. § 1009 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů ani ve vlastnictví, a ani v držení. Žalobce současně odkázal na komentářovou literaturu k § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že od 1. 11. 2018 nebyl

vlastníkem vozidla, nemohl být ani jeho provozovatelem a kromě toho je v článku I. kupní smlouvy výslovně uvedeno, že se kupující pan P. B. vůči němu zavázal do 10 dnů od prodeje automobilu dostavit se na Magistrát města Ostravy k jeho přepisu. Nelze tak po něm spravedlivě očekávat, že by měl nést jakoukoliv odpovědnost za to, že osoba, která ve smyslu § 1099 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, byla novým vlastníkem automobilu, s tímto automobilem páchala přestupky proti silničnímu provozu, či případně páchání takových přestupků s předmětným automobilem umožnila třetím osobám. Žalobce dále namítal, že správní orgány porušily rovněž § 3 správního řádu. V dané věci postupovaly nanejvýše formalisticky až alibisticky. Panu P. B. byla zaslána toliko jediná výzva k tomu, aby se dostavil k podání vysvětlení ve věci údajně spáchaných přestupků. Ze správního spisu plyne, že P. B. byla tato výzva skutečně doručena, ovšem on na ni nikterak nereagoval. Nejednalo se tedy o osobu neexistující či nepředvolatelnou. V takových situacích zákon dává správním orgánům řadu instrumentů k tomu, aby byly sto dotýcnou osobu kontaktovat. Předně jde o uložení pořádkové pokuty dle § 62 a také o předvedení dle § 60 správního řádu. Ze spisu neplyne, že by se správní orgán o něco takového vůbec pokusil. Jednalo se pouze o laxní přístup správního orgánu, který rezultoval v čistě symbolický pokus zjistit skutečného pachatele přestupku. Takovýto postup je zcela neakceptovatelný a je de facto ignorací materiální pravdy a skutečných principů spravedlnosti. Správní orgán tak umožnil situaci naprosté ochrany osob, které zcela ignorují jakoukoliv odpovědnost za své jednání tím, že i přes řádné doručení se správním orgánem nikterak nekomunikují a nespolupracují.

4. Žalobce dále namítal, že za situace, kdy údajné přestupky byly spáchány novým vlastníkem automobilu až po uzavření a naplnění kupní smlouvy z 1. 11. 2018, nemůže být naplněna materiální stránka přestupku, jakožto jeho obligatorní znak. Má za to, že v případě, kdy řádně prodal vozidlo panu P. B., který se zavázal přepsat na sebe do 10 dnů od prodeje vozidlo v příslušném registru, pak nemůže být o společenské škodlivosti a naplnění materiální stránky přestupku vůbec řeč, a proto by vůči němu neměla být vyvozována žádná přestupková odpovědnost. V závěru žalobce uvedl, že postup správních orgánů v dané věci je typickou ukázkou přepjatého formalismu a používání sofistikovaných instrumentů práva k prosazení zjevného bezpráví.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zcela mylný je názor žalobce, který se domnívá, že není provozovatelem vozidla. Žalovaný odkázal na ust. § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., a § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., provedl výklad pojmu provozovatel vozidla, odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek č. j. 1 As 318/2018-41 s tím, že ke stejným závěrům lze dojít i v nyní projednávané věci. Konstatoval, že žalobce uzavřel 1. 11. 2018 kupní smlouvu, podle které se kupující zavázal provést „přepis“ vozidla. Po uplynutí zákonné desetidenní lhůty žalobce ani neověřil, zda je přepis skutečně proveden, ani nepodal žádost o zápis změny vlastníka/provozovatele sám (byť by byla v tu chvíli neúplná). Uvedl, že žalobce poukazuje na to, že podle kupní smlouvy se kupující zavázal k přepisu vozidla, avšak zákonnou povinnost nelze převést na třetí osobu soukromoprávním ujednáním, resp. se nelze ve vztahu ke státu této povinnosti zprostit, přičemž povinnost požádat o zápis změny vlastníka/provozovatele má v případě převodu vlastnictví dosavadní i nový vlastník vozidla (§ 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb.). Tím samozřejmě není dotčeno právo žalobce na případnou náhradu škody vzniklé porušením smluvní povinnosti kupujícím. Dle žalovaného správní orgán I. stupně zcela dostál požadavkům na učinění tzv.

nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce reagoval na každou ze tří výzev (dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu) k zaplacení určené částky v podstatě totožnými podáními, označenými jako „odpor“, v nichž pokaždé uvedl, že vozidlo „má v držení“ pan P. B. (spolu s údaji o datu narození a adrese bydliště). Žalobce tedy ani netvrdil, že daná osoba vozidlo řídila, také ani neuvedl nic o tom, že této osobě vozidlo, jehož je provozovatelem, prodal. To uvádí poprvé až v žalobě. Správní orgán tedy nevěděl, že žalobce již není vlastníkem (což ovšem nemá vliv na odpovědnost za samotný přestupek). Správní orgán současně neměl k dispozici údaje o osobě řidiče vozidla, nicméně měl údaje o údajném držiteli vozidla, kterého proto zcela správně předvolal k podání vysvětlení za účelem zjištění údajů potřebných k totožnosti řidiče. P. B. se však k podání vysvětlení nedostavil, přestože předvolání osobně převzal proti podpisu. Žalovaný dále vyslovil, že ukládání pořádkových pokut či předvedení předvolaného by bylo již nad rámec tzv. nezbytných kroků a zcela by se míjelo s účelem předmětné právní úpravy, která měla zjednodušit – nikoli ztížit – postihování stanovených přestupků podle zákona o silničním provozu v případech, kdy není možné řidiče vozidla ztotožnit na místě. Provozovatel má podle zákona možnost namísto uhrazení určené částky sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, se sdělením jiných údajů zákon nepočítá, nicméně to ani nezakazuje; jestliže provozovatel jiné údaje sdělí, správní orgán s nimi dále pracuje a na základě nich činí tzv. nezbytné kroky. Provozovatel vozidla si musí být vědom toho, že nebude – li správní orgán moci rychle a efektivně ztotožnit osobu, proti které by mohl mít alespoň důvodné podezření pro zahájení řízení o přestupku řidiče vozidla, bude sám objektivně odpovídat za přestupek provozovatele. Nicméně je zcela na jeho rozhodnutí, zda a jaké údaje a skutečnosti správnímu orgánu sdělí. Jestliže se žalobcem označený držitel vozidla nedostavil k podání vysvětlení, ač předvolání prokazatelně převzal, dal tím jednoznačně najevo svou vůli nesdělít, kdo je řidičem vozidla (což je jeho právem v případě, že by tím řidičem byl on sám či osoba jemu blízká). Za této situace žalovaný skutečně nevidí důvod vynucovat podání vysvětlení pořádkovými pokuty či předvedením, neboť by šlo pouze o nehospodárné a neúčelné prodlužování řízení. Rovněž tak by za dané situace bylo zcela neúčelné zahajovat řízení o přestupku proti P. B., neboť i kdyby bylo tvrzeno, že zde existovalo důvodné podezření ze spáchání přestupku (tento názor žalovaný nesdílí, neboť jedinou indicií bylo ničím nepodložené tvrzení samotného provozovatele, který má zájem na tom, aby sám nebyl za přestupek postižen), pak je předem zřejmé, že takové řízení by muselo být zastaveno, jestliže se P. B. k řízení vozidla nedozná; poté by opět bylo vedeno řízení o přestupku provozovatele proti žalobci.

6. Žalovaný rovněž považuje za mylnou úvahu žalobce v tom směru, že nebyl-li v době skutku vlastníkem vozidla, není naplněn materiální znak přestupku. Vzhledem k tomu, že se jedná o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, kterým je určitá osoba na základě záznamů v příslušné evidenci, nelze přihlížet k tomu, že (zapsaný) provozovatel není (faktickým) vlastníkem vozidla. Tato situace totiž nastala výhradně v důsledku toho, že žalobce zanedbal svou vlastní zákonnou povinnost požádat o zápis změny údajů v registru vozidel, resp. lehkovážně spoléhal na to, že tuto povinnost za něj splní třetí osoba. Právní úprava vychází z toho, že zapsané údaje by měly odpovídat údajům faktickým – k čemuž směřuje i zákonná povinnost dotčených osob hlásit registru řidičů změny.

7. O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle ust. § 125f) odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Podle ust. § 125h) odst. 1 téhož zákona, obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.
11. Podle ust. § 2 písm. b) téhož zákona, pro účely tohoto zákona provozoval vozidla je vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidence jiného státu.
12. Podle § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.
13. Krajský soud v posuzované věci odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 As 318/2018-41, které vztáhl na posuzovanou věc. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že z citované právní úpravy vyplývá, že postavení provozovatele vozidla ve smyslu § 2 písm. b) zákona o silničním provozu a jeho odpovědnost za přestupek podle § 125f odst. 1 téhož zákona (dříve odpovědnost za správní delikt) jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. V projednávané věci je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel. Podle karty vozidla, jež se nachází ve správním spise (a tak je tomu i v posuzované věci), byla v registru vozidel jako provozovatelka (i vlastnice) předmětného vozidla zapsána stěžovatelka. Je to tedy právě stěžovatelka, kdo je odpovědný za to, aby s tímto vozidlem nebyla porušována pravidla silničního provozu, a to bez ohledu na skutečnost, zda toto vozidlo již prodala, konec citace.
14. Jak poznamenáno výše, i ve věci projednávané, byl v registru vozidel jako provozovatel i vlastník předmětného vozidla zapsán žalobce. Krajský soud z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu převzal i další jeho závěry. Nejvyšší správní soud uvedl: nelze přitom, než souhlasit se závěrem krajského soudu, že pokud stěžovatelka k provedení přepisu vozidla zmocnila kupujícího, svěřila mu dobrovolně další osud stavu údajů zapsaných v registru vozidel, včetně údajů o vlastníkově, resp. provozovateli vozidla. Jakkoliv Nejvyšší správní soud rozumí tomu, že se v podmínkách projednávané věci

stěžovatelce může jevit posouzení jejího případu subjektivně nespravedlivým, je nutno mít na paměti, že o svá práva je nezbytné dbát (v duchu římské zásady *vigilantibus iura scripta sunt* anebo zákony jsou psány pro bdělé). Jednání stěžovatelky, která k provedení přepisu vozidla v registru silničních vozidel zplnomocnila kupujícího, lze tak označit přinejmenším za velice nebezpečné, konec citace.

15. Krajský soud shodně jako žalovaný zastává názor, že nesoulad mezi zapsanými a skutečnými údaji v registru vozidel, k němuž došlo v důsledku opomenutí vlastníků či provozovatelů vozidel, kteří zákonnou povinnost nesplní, jde výhradně k tíži jich samotných. Je třeba rovněž zdůraznit, že zákonnou povinnost nelze převést na třetí osobu soukromoprávním ujednáním. Je tedy zcela bez právního významu, zda se pan P. B. v kupní smlouvě zavázal do 10 dnů od prodeje automobilu, dostavit se na Magistrát města Ostravy „k přepisu automobilu“, jak namítá žalobce. V této souvislosti soud rovněž poznamenává, že ani před správním orgánem I. stupně ani v průběhu odvolacího řízení žalobce nikdy netvrdil, že panu P. B. vozidlo prodal. Rovněž nikdy ani netvrdil, že uvedená osoba vozidlo v daném čase a místě řídila. Žalobce totiž na tři výzvy správního orgánu k zaplacení určené částky reagoval podáním ze dne 21. 2. 2019, které bylo správnímu orgánu doručeno 22. 2. 2019, v němž uvedl, že automobil neřídil, jelikož v držení jej nyní má pan P. B.. Totéž zopakoval v podání ze dne 25. 2. 2019, které bylo správnímu orgánu doručeno 27. 2. 2019 a rovněž v podání ze dne 29. 5. 2019, které bylo správnímu orgánu doručeno 30. 5. 2019, přičemž současně v těchto podáních označil i adresu bydliště pana P. B.
16. S ohledem na výše uvedené je nedůvodná námitka žalobce, že k datu spáchání předmětných přestupků nebyl provozovatelem označeného vozidla.
17. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že správní orgány postupovaly formalisticky a laxně a že nedostály požadavkům na učinění tzv. nezbytných kroků ve smyslu § 125h zákona o silničním provozu. Výzva podle § 125h zákona o silničním provozu adresovaná provozovateli vozidla se vydává jen v případech, kdy bezprostředně po spáchání přestupku není ani z podkladů pro zahájení přestupkového řízení zřejmé, kdo mohl být řidičem vozidla a vůči komu vést přestupkové řízení, a není tak možné s osobou podezřelou z přestupku věc projednat v blokovém řízení. Z výše uvedených zjištění ze správního spisu plyne, že na výzvy k zaplacení určené částky dle § 125h zákona o silničním provozu žalobce opakovaně správnímu orgánu sdělil, že automobil neřídil a že vozidlo „má v držení“ pan P. B. a uvedl i jeho adresu. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 3. 4. 2019 předvolal pana P. B. k podání vysvětlení ve věci předmětných přestupků. Ze správního spisu se dále podává, že předvolání k podání vysvětlení bylo panu P. B. doručeno do vlastních rukou dne 8. 4. 2019. Na výzvu ovšem nereagoval. Následně Městský úřad v Orlové usnesením ze dne 30. 4. 2019 odložil věc přestupků, jelikož nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Soud souhlasí s žalovaným, že správní orgán I. stupně za popsáného skutkového stavu neměl dostatečné podklady pro to, aby zjistil totožnost řidiče. Souhlasí rovněž s žalovaným, že samotné sdělení provozovatele bez dalšího nelze považovat za dostatečný podklad pro zahájení řízení o přestupku, neboť provozovatel má vždy zájem na tom, aby nebyl postižen pro správní delikt. Skutečnost, že pan B. měl mít v dané době vozidlo v držení, ještě nemusí nutně znamenat, že byl v době spáchání přestupku skutečně řidičem. Soud souhlasí s žalovaným, že bylo proto nezbytné, aby správní orgán I. stupně možného řidiče předvolal k podání vysvětlení. Soud sdílí rovněž názor žalovaného, že pokud takto

předvolaná osoba byla nečinná, byl správní orgán I. stupně oprávněn věc přestupku řidiče odložit. V této souvislosti žalovaný přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46, z něhož v napadeném rozhodnutí citoval a soud na příslušnou pasáž odkazuje. Jestliže tedy žalobce řidiče vozidla přes výzvu neoznačil, pouze sdělil, že jeho držitelem byl pan B. ve sporném období a tato osoba pak na výzvu správního orgánu k podání vysvětlení nijak nereagovala, pak tedy konkludentně dala najevo vůli nesdělít, kdo byl řidičem předmětného vozidla v dané době. Za tohoto stavu ani soud nevidí žádný důvod k tomu, aby správní orgán vynucoval podání vysvětlení pořádkovými pokutami či předvedením, neboť v souladu s již existující judikaturou soud zastává názor, že po správních orgánech nelze vyžadovat činné rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie. A ty v posuzované věci scházely. Soud dospěl k závěru, že byly splněny všechny podmínky pro to, aby bylo s žalobcem jako provozovatelem motorového vozidla zahájeno řízení o předmětných přestupcích dle § 125f zákona o silničním provozu a v tomto režimu věc byla s žalobcem projednána a rozhodnuta.

18. Důvodnou není ani námitka žalobce, že nebyla splněna materiální stránka předmětných přestupků s argumentací, že nebyl v době skutku vlastníkem vozidla. Především je nutno uvést, že materiální stránka přestupku je vyjádřena v jeho společenské škodlivosti a zkoumá se ve vztahu k jednání blíže nezjištěného řidiče, jak uvedl žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde se k naplnění materiální stránky všech přestupků vyjádřil a v tomto směru soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť se s jeho závěry ztotožňuje. Je třeba také v této souvislosti poukázat na to, že odpovědnost provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní s přípustnými liberačními důvody dle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, podle něhož provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Žádnou z výše uvedených skutkových podstat žalobce netvrdil a neplyne ani ze správního spisu. Žalobce tedy nikdy netvrdil, že by předmětné vozidlo bylo odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, ani netvrdil, a nenamítá to ani v žalobě, že by podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
19. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

[Zadejte text.]

Ostrava 30.07.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně